

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2482/2563

พนักงานอัยการจังหวัดชุมแพ โจทก์ นาย ข. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาตรา 18, พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2562 มาตรา 3, พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2562 มาตรา 20, พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาตรา 25, ป.อ. มาตรา 3, ป.วิ.อ. มาตรา 195, พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาตรา 4, พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาตรา 5, พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาตรา 6, พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาตรา 8, พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาตรา 16, พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาตรา 27, พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 58, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2562 มาตรา 47

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ.2504 มาตรา 18 ฐานเข้าไปในเขตอุทยานแห่งชาติโดยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 25 ระบุว่าโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 1,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ต่อมาระหว่างพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค 4 ได้มี

พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ.2562 มาตรา 3 ยกเลิก พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ.2504 แต่ พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ.2562 มาตรา 20 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด ยังคงบัญญัติให้การกระทำตามฟ้องเป็นความผิดอยู่ โดย พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ.2562 มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 47 ให้ระวางโทษปรับไม่เกิน 100,000 บาท โทษตาม

พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ.2562 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิดที่มีเพียงโทษปรับโดยไม่มีโทษจำคุก จึงเป็นคุณแก่จำเลยมากกว่ากฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดที่มีโทษจำคุกด้วย อย่างไรก็ตามในส่วนของการปรับที่ศาลจะนำมาลงโทษจำเลยนั้น

พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ.2504 มาตรา 25 มีระวางโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท เป็นคุณแก่จำเลยมากกว่า จึงต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณบังคับแก่จำเลยไม่ว่าจะในทางใดตาม ป.อ. มาตรา 3 ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกาศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.2504 มาตรา 4, 5, 6, 8, 16, 18, 25, 27, 29 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 58, 91, 371 ริบอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนและไฟส่องสัตว์ของกลางและนำโทษของจำเลยที่ศาลรอการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1455/2561 ของศาลชั้นต้นมาบวกรวมกับโทษของจำเลยในคดีนี้ จำเลยให้การรับสารภาพและรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้บวกโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.2504 มาตรา 16 (15) (เดิม), 27 (เดิม)

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 1 ปี และปรับ 4,000 บาท ฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และโดยไม่มีเหตุสมควร เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน และปรับ 2,000 บาท ฐานนำเครื่องมือสำหรับล่าสัตว์เข้าไปในเขตอุทยาน ปรับ 500 บาท รวมจำคุก 1 ปี 6 เดือน และปรับ 6,500 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 9 เดือน และปรับ 3,250 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 รัชของกลาง ส่วนที่โจทก์ขอให้บวกโทษของจำเลยตามคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1455/2561 ของศาลชั้นต้น เนื่องจากศาลรอการลงโทษจำคุกในคดีนี้ให้แก่จำเลย จึงให้ยก โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 แผนกคดีสิ่งแวดล้อมพิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.2504 มาตรา 18 (เดิม), 25 (เดิม) อีกกระทงหนึ่ง การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวกับความผิดฐานนำเครื่องมือสำหรับล่าสัตว์เข้าไปในเขตอุทยาน ให้ลงโทษฐานเข้าไปภายในเขตอุทยานแห่งชาติโดยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ปรับ 1,000 บาท ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับ 500 บาท เมื่อรวมกับโทษฐานอื่นตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว เป็นจำคุก 9 เดือน และปรับ 3,500 บาท นอกจากนี้ที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีสิ่งแวดล้อมวินิจฉัยว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษาลงโทษปรับจำเลยคลาดเคลื่อนหรือไม่ โจทก์ฎีกาว่า การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษาให้ลงโทษจำเลยฐานเข้าไปในเขตอุทยานแห่งชาติโดยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งเป็นบทกฎหมายที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ปรับ 1,000 บาท ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับ 500 บาท เมื่อรวมกับโทษฐานอื่นตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว เป็นจำคุก 9 เดือน ปรับ 3,500 บาท นอกจากนี้ที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นนั้น คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 ดังกล่าว ไม่ถูกต้อง เพราะศาลชั้นต้นพิพากษาจำคุก 9 เดือน และปรับ 3,250 บาท เมื่อรวมกับโทษปรับตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 4 ที่ลดโทษให้จำเลยแล้วจำนวน 500 บาท ศาลอุทธรณ์ภาค 4 จึงควรพิพากษาให้จำคุก 9 เดือน และปรับ 3,750 บาท จึงขอให้พิพากษาแก้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 นั้น เห็นว่า โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.2504 มาตรา 18 ฐานเข้าไปในเขตอุทยานแห่งชาติโดยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 25 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 1,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ต่อมาระหว่างพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค 4 ได้มีพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.2562 มาตรา 3 ยกเลิกพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.2504 แต่พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.2562 มาตรา 20 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิดยังคงบัญญัติให้การกระทำตามฟ้องเป็นความผิดอยู่ โดยพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.2562 มี

บทกำหนดโทษตามมาตรา 47 ให้ระวางโทษปรับไม่เกิน 100,000 บาท โทษตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.2562 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิดที่มีเพียงโทษปรับ โดยไม่มีโทษจำคุก จึงเป็นคุณแก่จำเลยมากกว่ากฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดที่มีโทษจำคุกด้วย อย่างไรก็ตามในส่วนของการปรับที่ศาลจะนำมาลงโทษจำเลยนั้น พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.2504 มาตรา 25 มีระวางโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท เป็นคุณแก่จำเลยมากกว่า จึงต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณบังคับแก่จำเลยไม่ว่าจะในทางใดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องตาม ข้อ 2.3 โดยบรรยายว่าจำเลยมีไว้และพาอาวุธปืนซึ่งเป็นเครื่องมือสำหรับล่าสัตว์และจับสัตว์เข้าไปในป่าดงเขาภูเวียงโดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นการฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งการกระทำความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวศาลอุทธรณ์ภาค 4 ได้วินิจฉัยแล้วว่า การกระทำความผิดฐานนำเครื่องมือสำหรับล่าสัตว์เข้าไปในอุทยานแห่งชาติและฐานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นการกระทำความผิดเดียวกันเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทและให้ลงโทษฐานเข้าไปภายในเขตอุทยานแห่งชาติโดยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ โดยให้ลงโทษปรับ 1,000 บาท ซึ่งเป็นการกำหนดโทษปรับเสียใหม่ในความผิดฐานเดียวกันทำให้โทษปรับฐานนำเครื่องมือสำหรับล่าสัตว์เข้าไปในเขตอุทยาน จำนวน 500 บาท จึงถูกเคลื่อนกลืนไปกับฐานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลย 9 เดือน และปรับ 3,500 บาท นั้น จึงชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่าฐานเข้าไปภายในเขตอุทยานแห่งชาติโดยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.2562 มาตรา 20, 47 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4

องค์คณะ

นิพนธ์ พิษยพาณิขย์ · ธงชัย เสนามนตรี · สรรพทัศน์ เอี่ยมวรชัย

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/2482/2563>